

Morgengebed 24 december, 4^e vesper 2023. Thema: 'Uit het duister hier gekomen'

Uit het duister hier gekomen.

Vanochtend zongen we dit lied voor de vierde keer in deze advents-vespers.

Door de bekende melodie zing je het lied makkelijk, maar de tekst vind ik best moeilijk. Vandaar dat ik deze tekst uit koos om even bij stil te staan.

Huub Oosterhuis verwoordt in dit lied zowel het gevoel van duïsternis als van de verwachting van het licht.

**Uit het duister hier gekomen mensen van de wereldnacht
onbestemd verward in dromen niet vermoedend wie hen wacht.
Zoekend of een woord opgaat als een ster van dageraad.**

Dit couplet maakt het beeld van de duisternis heel grijpbaar. Het wordt onze wereld.

Wij, mensen van de wereldnacht, mensen die deze wereld tot een nacht maken? Wij zijn zelf onderdeel van deze nacht, van het duister.

Het duister van de pijn, de oorlogen die maar niet stoppen.

Het duister, onbedoeld, ongewenst, het verwacht ons, we weten niet waar het heengaat.

Als we het over het duister hebben denken we snel aan oorlogen, aan lijden, aan alleen - verlaten- zijn.

Je hoeft maar even het journaal aan te zetten en je stelt al de vraag hoe dit leed toch door kan gaan waarom kunnen we dit niet stoppen. Het lijkt of we als mensen constant tegen onze eigen onmacht aanlopen.

Aan de andere kant verkeren we zelf in behoorlijke luxe, gaan we geregeld op vakantie en hebben de meesten van ons genoeg middelen voor leuke dingen.

Oké, we worden niet bepaald vrolijk als we denken aan alle crises waar we in zitten, ook hier in Nederland, zoals asielzoekers waar we geen plaats voor maken, het veranderende klimaat, de woningnood, en de zorgen die we hebben over ons onderwijs en gezondheidszorg. Om maar eens wat te noemen. En toch ... gaven we ons eigen leven in 2022-volgens het CBS - bijna een 8 als rapportcijfer.

Wat een tegenstelling. Het duister waar we ons bewust van zijn en het goede leven dat wij zelf ervaren

Zou dit soms de reden zijn dat er zo weinig verandert: dat we het té goed hebben?

Durven we het duister wel echt in de ogen te kijken? Durven we deelgenoot te zijn, niet als mede veroorzaker, maar als degene die mee-lijdt? Die naast de mensen staat die een onvoldoende aan het leven geven?

Als mensen mij vragen wat voor een gemeente de Eshof is, noem ik ons vaak een gemeente van zoekers. Mensen die op zoek zijn naar een zinvol en troostvol leven, naar een geloof dat ons inspireert en troost en ons steeds weer op de weg zet om door te gaan. Tegen het duister in. Zoekend naar het woord dat opgaat als een ster van dageraad.

Zoals wij oog hebben voor elkaar, voor de vluchteling die een beroep doet op ons, voor de asielzoeker die buiten slaapt, voor de voedselbank.

We verlangen naar licht waardoor we een andere wereld zien. Een wereld waar we de ander belangrijker vinden dan onze welvaart.

We hebben het duister nodig om het licht te herkennen.

We hebben het duister nodig om Christus te herkennen.

Het lied heeft 4 coupletten, en het laatste lied eindigt met een gebed.

Zeg ons dat Gij niet zult slapen Eerste stem die nimmer zweeg

Zie de mens door U geschapen Waarom zijn wij woest en leeg

Als de dood zo zwaar en dicht

Spreek ons open naar uw licht....

Nog even dan mogen we weer kerst vieren: het feest van het licht.